

Arrest

nr. 81 500 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VINCK, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 13, juni 2011, verklaart er zich op 14 juni 2011 vluchteling.

1.2. Op 8 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan afkomstig uit Mohmand agency, een district in de FATA (Federally Administered Tribal Areas). Net als uw vader en uw broers werkte u als wapenmechanicus. Sinds 2007 waren de Taliban aanwezig in Mohmand Agency. In het begin zorgden ze voor weinig problemen. Ze kwamen bij mensen thuis om te praten en te eten. Zo kwamen ze te

weten dat u wapenmechanicus bent en u een opleiding hebt genoten. Omwille van deze kwaliteiten vroegen ze u zich aan te sluiten bij de Taliban. Omdat u het niet eens bent met hun visie op "jihad" weigerde u. Op 5 maart 2011, toen u niet thuis was, ontving uw moeder een dreigbrief die voor u bestemd was. De Taliban beschuldigden u ervan een niet-moslim te zijn geworden. Volgens de Islam zou u hiervoor de doodstraf moeten krijgen. U werd beschuldigd van blasfemie en de Taliban hadden daarom de plicht u te doden. Na het lezen van deze brief stuurde uw familie iemand naar u om u te verwittigen. U keerde niet meer naar huis en overnachtte bij een vriend. De volgende dag vertrok u naar uw vader in Mardan. Hij was daar gehuwd met een tweede vrouw. Op 20 maart 2011 ontving u in Mardan een tweede dreigbrief van de Taliban. U werd daarin gewaarschuwd dat het uw tweede en laatste kans was om naar hen te komen. U zou zich nergens in Pakistan kunnen verstoppen want ze zouden u overal terugvinden. De volgende dag vertrok u naar uw zus in Peshawar. Daar regelde uw schoonbroer voor u een smokkelaar die u naar het buitenland kon brengen. Op 1 april 2011 reisde u van Peshawar met de bus naar Quetta. U werd daarbij begeleid door een smokkelaar. In Quetta werd u overgegeven aan een andere smokkelaar en reisde u via Iran, Turkije en Griekenland naar Europa. Uiteindelijk kwam u op 13 juni 2011 aan in België. Tijdens uw reis van Pakistan naar België werd u telkens overgegeven aan een volgende smokkelaar. Op 14 juni 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte, een certificaat van domicilie, een affidavit van de politieke verantwoordelijke van Mohmand agency, twee dreigbrieven van de Taliban, enkele foto's en een medisch attest opgesteld in België.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u **geen coherente weergave geeft van de reden waarom de Taliban wilden dat u zich bij hen aansloot**. Op uw vragenlijst van het CGVS ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u aan dat u in maart 2011 een brief kreeg van de Taliban waarin stond dat u met hen moest meewerken omdat u kennis had van wapens en omdat u gestudeerd had (zie CGVS vragenlijst punt 3.5). Uit vertaling van deze brief blijkt echter dat daarin met geen woord gesproken wordt over uw wapenkennis of opleiding (zie vertaling eerste dreigbrief in groene map). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u in eerste instantie wederom dat u door de Taliban gevraagd werd omwille van uw studies en uw kennis van wapens (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Naarmate het gehoor vorderde bleek dat uw broers net als u waren opgeleid, één van de twee zelfs hoger opgeleid dan u, en dat zij beiden eveneens in de familiezaak werkten en kennis hadden van wapens. Toen u daarom werd gevraagd of zij ooit een dreigbrief ontvingen van de Taliban, stelde u dat u deze dreigbrieven had ontvangen omdat u hen had gezegd dat u niet akkoord was met hetgeen de Taliban deden (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Toen u echter vlak daarna gevraagd werd wat de Taliban precies van u wilden, stelde u dat ze u vroegen zich bij hen aan te sluiten. Ditmaal verwees u niet meer naar uw wapenkennis maar wel naar uw kennis van de islam en de jihad (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Aangezien u doorheen het gehoor op het CGVS geen coherente reden gaf waarom de Taliban precies wilden dat u zich bij hen aansloot werd u wederom gevraagd waarom ze in u geïnteresseerd waren. Deze keer haalde u als eerste reden uw kennis van de Engelse taal aan (zie gehoorverslag CGVS p. 8), een argument dat daarvoor nog geen enkele keer ter sprake was gekomen. Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u geen eenduidige reden kan geven waarom de Taliban zou willen dat u zich bij hen aansloot. Op het einde van het gehoor werd u gevraagd of de Taliban naar u op zoek is omdat ze u zouden kunnen gebruiken voor uw kennis (van welke aard dan ook) of dat ze u zochten omdat ze u wilden vermoorden. Uit uw antwoord blijkt dat u het zelf niet weet. Na de eerste dreigbrief was u ervan overtuigd dat ze u zouden vermoorden omdat u weigerde zich bij hen aan te sluiten maar nu weet u het zelf niet meer (zie gehoorverslag CGVS p. 12). De vaststelling dat u steeds andere elementen aanhaalt waarom de Taliban wilde dat u zich bij hen aansloot, alsook de vaststelling dat u niet weet of ze u zoeken omdat u voor hen van pas komt dan wel om u te vermoorden, doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaring te worden gezocht door de Taliban.

Bovendien kan worden opgemerkt dat u **uw capaciteiten waarvoor de Taliban u zou kunnen gebruiken niet hebt aangetoond**. U zou jarenlang in de familiezaak hebben gewerkt als wapenhersteller. U legde daarvan echter geen enkel bewijs neer. Volgens u zou u geen belastingen hebben moeten betalen en had u geen officiële documenten van de zaak (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Het is echter niet aannemelijk dat er jarenlang een familiezaak zou hebben bestaan maar dat u daar niet het minste bewijs van kan voorleggen. Overigens liet u een affidavit opstellen waarin de verantwoordelijken van uw dorp van afkomst stellen dat uw ouders in het bezit zijn van

landbouwgrond en "hujra" (ruimte waarin mannen samenkomen). Er wordt op geen enkele manier verwezen naar een familiezaak waarin wapens worden hersteld (zie vertaling affidavit in groene map). Ook wat betreft uw opleiding legt u geen enkel bewijs neer. U zou tot de tiende klas naar school zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS p. 2) maar legt geen enkel document neer in verband met scholing. Aangezien u er wel in slaagde uw originele geboorteakte en uw origineel certificaat van domicilie voor te leggen, is er geen gegronde reden waarom u geen documenten zou kunnen bekomen waaruit blijkt dat u tot de tiende klas naar school bent geweest.

Indien de Taliban al enigszins in u geïnteresseerd zou zijn geweest, dient te worden opgemerkt dat u **evenmin aanvaardbare bewijzen hebt neergelegd van uw voorgehouden vrees voor de Taliban**. Ter staving van uw vrees legde u enkel twee dreigbrieven neer die volgens u afkomstig zouden zijn van de Taliban. Er dient echter te worden opgemerkt dat de authenticiteit van deze brieven niet gegarandeerd kan worden. Ze kunnen immers letterlijk door iedereen die het geschreven Urdu beheerst worden opgesteld. Ook het feit dat de Taliban, religieus extremisten, hun brief zouden dateren met gebruik van de westerse kalender is wel zeer bevreemdend. Deze religieuze extremisten worden immers gekenmerkt door hun haat voor het westen en hun haat voor de Pakistaanse overheid. Daar moslims over hun eigen kalender beschikken is het vanzelfsprekend dat hardline moslims eerder deze zouden gebruiken dan wel de westerse kalender. Verder komt de inhoud van de eerste dreigbrief, zoals hierboven reeds werd aangehaald, niet overeen met wat er volgens uw verklaringen in de CGVS vragenlijst zou instaan (zie CGVS vragenlijst punt 3.5 en vertaling dreigbrief in groene map). Wat betreft de tweede dreigbrief verklaarde u in de CGVS vragenlijst dat daarin bijna hetzelfde stond als in de eerste maar dat ze daarnaast nog schreven dat u zich niet zou kunnen verstoppen omdat ze wisten waar u woonde (zie CGVS vragenlijst punt 3.5). Wanneer de vertalingen van beide dreigbrieven wordt vergeleken, dient evenwel te worden vastgesteld dat de inhoud ervan alles behalve overeenstemt. In de eerste dreigbrief wordt u ervan beschuldigd geen moslim meer te zijn waardoor het de plicht is van de Taliban om u te vermoorden. In de tweede dreigbrief wordt u gewaarschuwd dat het uw tweede en laatste kans is om naar Mechani Markaz te komen en dat ze u overal in Pakistan zouden vinden (zie groene map). Niet alleen komt de inhoud van de eerste dreigbrief absoluut niet overeen met de inhoud van de tweede dreigbrief, zoals u in de CGVS vragenlijst verklaarde, ook lijkt de tweede dreigbrief inhoudelijk geen vervolg te zijn van de eerste dreigbrief. In de eerste dreigbrief wordt u niet gevraagd om naar hen toe te komen. Integendeel, u wordt voor hen gewaarschuwd omdat het hun plicht is u te doden. Het is bijgevolg volstrekt onsamenvattend dat men u twee weken later een tweede en laatste kans zou geven om u bij hen aan te bieden. Er kan dus worden besloten dat niet alleen uw verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de dreigbrieven maar ook dat de inhoud van de dreigbrieven an sich niet coherent is. Voorts moet worden opgemerkt dat u een affidavit neerlegde die werd opgesteld door de verantwoordelijken in uw dorp. Deze werd opgesteld nadat u asiel aanvraagde waarbij u erop werd gewezen dat u zoveel mogelijk bewijzen diende te verzamelen ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas. Merkwaardig genoeg staat hierin niets vermeld over enige connecties, laat staan problemen, met de Taliban. Integendeel, volgens deze affidavit zou u tijdelijk in Mardan wonen ten gevolge van uw zaak. Deze vaststellingen doen nog verder afbreuk aan uw verklaring te worden gezocht door de Taliban.

Verder dient te worden opgemerkt dat **de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees nog verder wordt ondermijnt door uw verklaringen**. In de CGVS vragenlijst verklaarde u dat u een week nadat u de eerste dreigbrief had ontvangen bent vertrokken naar Mardan (zie CGVS vragenlijst punt 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS daarentegen verklaarde u de dag na het ontvangen van de brief naar Mardan te zijn vertrokken (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Vervolgens zou u een tweede dreigbrief hebben ontvangen in Mardan. Wanneer de Taliban, voor de problemen ontstonden, bij u thuis langskwamen en met jullie praatten, had u hen uw exacte adres in Mardan gegeven. U dacht immers dat alles vriendschappelijk was en had geen idee dat ze u in de toekomst kwaad zouden doen (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Het is echter niet geloofwaardig dat u zoveel details over uzelf prijs gaf aan de Taliban, temeer u zelf verklaarde dat alle criminelen lid zijn van de Taliban (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat indien de Taliban, die op de hoogte was van uw verblijfplaats in Mardan, daar ze het exacte adres kenden, werkelijk naar u op zoek zouden zijn er geen enkele reden is waarom ze u niet gewoon zouden opgewacht hebben aan uw huis in Mardan, i.p.v. u een dreigbrief te sturen.

Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen vrees voor de Taliban ongeloofwaardig is en u geen vrees voor uw autoriteiten inroept, zou u dit lokale conflict kunnen vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen. Tijdens uw gehoor

merkte u reeds op dat uw echtgenote in Lahore verblijft en dat het haar goed gaat (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Niets staat uw terugkeer naar Pakistan dan ook in de weg.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw geboorteakte en uw certificaat van domicilie bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. De twee dreigbrieven die u neerlegde kunnen omwille van diverse redenen, die hierboven reeds werden uiteengezet, niet als authentiek worden bevonden waardoor ze geen enkele bewijswaarde hebben. De overige door u neergelegde documenten, een affidavit van de politieke verantwoordelijke van Mohmand agency, enkele foto's en een medisch attest opgesteld in België, vormen evenmin enig begin van bewijs van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/2 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, evenals op een schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker gaat niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing die overwegend betrekking hebben op de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Hij verzoekt in wezen om de bestreden beslissing te hervormen en hem in hoofdzaak te erkennen als vluchteling, hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.3. De asielaanvraag van verzoeker werd door de bestreden beslissing afgewezen op grond van de vaststelling dat (i) verzoeker geen coherente weergave geeft van de redenen waarom de Taliban wilden dat hij zich bij hen aansloot; (ii) verzoeker zijn capaciteiten waarvoor de Taliban hem zou kunnen gebruiken niet aangetoond heeft; (iii) verzoeker geen aanvaardbare bewijzen heeft neergelegd van zijn voorgehouden vrees voor de Taliban, er bestaan immers ernstige twijfels over de authenticiteit van de twee dreigbrieven; (iv) de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees verder nog ondermijnd wordt door tegenstrijdige verklaringen; (v) uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het conflict in het noordwesten van Pakistan tussen extremistische elementen en overheidstroepen zeer lokaal is en zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan en verzoeker dit lokale conflict zou kunnen vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen en (vi) de door verzoeker neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielrelaas kunnen wijzigen.

2.4. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat zijn relaas coherent is en het handelen van de Taliban niet aan hem kan worden verweten. Hij betoogt verder dat indien hij geen coherente weergave zou hebben gegeven van de reden waarom de Taliban wilden dat hij zich bij hen aansloot, dit is omdat de Taliban hem ook nooit heeft gezegd waarom ze wilden dat hij zich bij hen aansloot. Hij vermoedt dat dit was omwille van zijn wapenkennis en omdat hij Engels spreekt, maar de Taliban hebben zich daar zelf echter niet over uitgesproken, ook niet in hun dreigbrieven. Hij heeft ook nooit anders beweerd. De redenen waarom de Taliban hem met de dood hebben bedreigd, staan wel vast. Dit blijkt volgens verzoeker uit de eerste dreigbrief: hij is volgens de Taliban een afvallige omdat hij hun uitnodiging weigerde en om wat hij had gezegd over de Jihad en de Islam. Ook wat betreft de westerse datering van de brieven, is het volgens verzoeker onduidelijk waarom dat zou kunnen wijzen op een gebrek aan authenticiteit. Verzoeker treft geen schuld dat de Taliban de westerse kalender gebruiken om hun brieven te dateren. Hetzelfde geldt voor de inhoud van de brieven. Het kan niet aan verzoeker worden toegerekend dat hem in de tweede brief 'een laatste kans' wordt geboden. In wezen is volgens verzoeker het standpunt van de Taliban in beide brieven hetzelfde.

Verzoeker meent dat hij wel heeft aangetoond waarom de Taliban hem zouden kunnen gebruiken. Dat hij de Engelse taal machtig is, heeft het Commissariaat-generaal op elk ogenblik van het gehoor kunnen toetsen. Daarnaast legt hij ook een *affidavit* van 13 februari 2012 (stuk 7 van het verzoekschrift) voor waarin door de ouderen van het Mohmand Agency wordt bevestigd dat hij als wapenmecaniciën in de familiezaak werkte, dat hij met vrucht zijn middelbare schoolexamens heeft afgelegd en dat hij uit Pakistan diende te vluchten voor de Taliban.

Verzoeker haalt verder aan dat de Taliban hem overal zullen vinden in Pakistan. Hun netwerk is verspreid over geheel Pakistan. Ze zijn overal in Pakistan aanwezig. Het is dan ook voor verzoeker onmogelijk om waar dan ook in Pakistan te wonen zonder één voortdurende gegronde vrees voor zijn leven. Gezien het algemeen geweten is dat de Taliban de uitvoering van wat zij als religieuze plichten beschouwen ernstig nemen, is het voor verzoeker onmogelijk om elders in Pakistan te verblijven.

Verzoeker verwijst naar de redenen onder het eerste middel om zijn recht op de subsidiaire beschermingsstatus te staven. De Taliban is in heel Pakistan aanwezig, waardoor hij een reëel risico loopt op ernstige schade, meer bepaald de bedreiging van zijn leven.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt over de redenen waarom de Taliban wilden dat verzoeker zich bij hen aansloot. Op de vragenlijst ten behoeve van het Commissariaat-generaal gaf verzoeker immers aan dat hij in maart 2011 een brief kreeg van de Taliban waarin stond dat hij met hen moest meewerken omdat hij kennis had van wapens en omdat hij gestudeerd had (vragenlijst, punt 3.5). Uit de vertaling van deze brief blijkt echter dat daarin met geen woord gesproken wordt over wapenkennis of opleiding. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker in eerste instantie opnieuw dat hij door de Taliban gevraagd werd omwille van zijn studies en kennis van wapens doch naarmate het gehoor vorderde stelde verzoeker dat hij deze dreigbrieven had ontvangen omdat hij hen had gezegd dat hij niet akkoord was met hetgeen de Taliban deden en verwees hij naar zijn kennis van de islam en de jihad als reden waarom ze hem vroegen zich bij hen aan te sluiten. Dergelijke tegenstrijdigheden die bovendien de kern van het asielrelaas betreffen ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas op ernstige wijze. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot speculaties en vermoedens en het blijft onduidelijk waarom de Taliban zouden willen dat hij en niet bijvoorbeeld zijn (hoger) opgeleide broer(s), die eveneens in de familiezaak werkten en kennis hadden van wapens zich bij hen aansloot.

Met betrekking tot de dreigbrieven van de Taliban, stelde de bestreden beslissing terecht vast dat het onwaarschijnlijk is dat religieuze extremisten hun brief zouden dateren met gebruik van de westerse kalender gelet op hun haat voor het westen en de Pakistaanse overheid. Aangezien moslims over hun eigen kalender beschikken is het vanzelfsprekend dat extremistische moslims eerder deze zouden gebruiken dan wel de westerse kalender. Deze vaststelling volstaat om de authenticiteit van de neergelegde documenten in twijfel te trekken en ze iedere bewijswaarde te ontnemen.

Verzoeker brengt hoe dan ook nog steeds geen bewijs bij van zijn verklaringen als zou hij zijn voorgehouden wapenkennis hebben opgedaan in de familiezaak, noch toont hij aan dat hij een hogere opleiding zou hebben gevolgd en tot de tiende klas naar school zou zijn gegaan. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde *affidavit* (geschreven beëdigde verklaring) van 13 februari 2012 (stuk 7) werd immers neergelegd door verzoeker zelf en niet door de ouders van Mohmand Agency zoals hij ten onrechte stelt in zijn verzoekschrift. Om deze reden kan dit document, dat louter verzoekers persoonlijke verklaringen bevat, dan ook geen bewijs vormen van zijn asielrelaas.

De overige stukken door verzoeker neergelegd samen met het verzoekschrift (geboorte- en domiciliëcertificaat, *affidavit* van 2011, 8 foto's en het medisch attest) werden reeds neergelegd bij het Commissariaat-generaal. Deze documenten betreffen de afkomst en identiteit van verzoeker die door de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

Ten slotte heeft de commissaris-generaal op goede gronden kunnen besluiten dat verzoeker over een intern vluchtalternatief in Pakistan beschikt. Verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote in Lahore verblijft en dat het haar goed gaat. Gezien de door hem ingeroepen vrees voor de Taliban ongeloofwaardig is en hij geen vrees voor de autoriteiten aanhaalt, zou verzoeker het lokale conflict in het noordwesten van Pakistan kunnen vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen. Hij haalt geen andere problemen aan die zouden kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in die regio. Op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3

van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER